

STEPHEN KING

Carrie

Traducere din limba engleză de
BOGDAN COȘA

ARMADA
CLASIC
◆

*Pentru Tabby, care m-a convins să intru în joc,
pentru ca apoi tot ea să mă ajute să ies.*

PARTEA ÎNTÂI

SPORT SÂNGEROS

Articol din săptămânalul *Enterprise*, 19 august 1966, Westover (Maine):

A PLOUAT CU PIETRE

Mai multe surse de încredere ne-au semnalat că, în data de 17 august, în orașelul Chamberlain, a plouat din senin cu pietre. Acestea au lovit cu precădere casa doamnei Margaret White, aflată pe Carlin Street, avariind serios acoperișul și distrugând două jgheaburi și un burlan. Valoarea pagubelor materiale se ridică la aproximativ 25 de dolari. Doamna White, văduvă, locuiește împreună cu fetița ei, Carietta, în vârstă de trei ani.

Doamna White nu a dorit să comenteze incidentul.

Când s-a întâmplat, niciuna n-a fost prinsă pe picior greșit, cel puțin nu la nivel subconștient, unde se ascunde animalul din fiecare. Toate fetele de la dușuri s-au arătat șocate, vezi, Doamne, intrau în pământ de jenă; de fapt, erau încântate că idioata de White a comis-o din nou. Chiar dacă au fost câteva care au insistat că ele au fost luate prin surprindere, nu le-a crezut nimeni. Cu unele, Carrie fusese colegă începând din clasa întâi, iar chestia asta începuse încă de pe atunci, luând amploare zi după zi, neabătut, în perfect acord cu toate legile care

guvernează natura umană, luând amploare în felul în care o reacție în lanț se încapățânează să atingă masa critică.

Ceea ce n-a avut niciuna de unde să știe era că această Carrie White avea puteri telekinetice.

Graffiti scrijelit pe unul dintre pupitrele de la Barker Street Grammar School, Chamberlain:

Carrie White mănâncă căcat.

Era hărmălaie în vestiar, toată lumea striga la toată lumea. Ecoul stropilor care împrășcau gresia părea că vine din subteran, nu de la dușuri. Fetele jucaseră volei la prima oră; sudoarea lor era în ton cu dimineața, deloc grea și plină de intenții.

Se întindeau și se zvârcoleau sub apa fierbinte, se stropeau chirăind și își treceau săpunurile albe dintr-o mână în alta. Printre ele, apatică, Carrie părea o broască într-o mare de lebede. Era o fată grasuță, cu coșuri pe gât, pe spinare și pe fund. Părul ud, de o culoare nedefinită, i se lipise de față. Nu părea că are de gând să și-l dădea la o parte; nu făcea decât să stea, cu capul ușor înclinat, lăsând apa s-o plesnească și să i se scurgă pe trup. Se vedea de la o poștă că e bătaia de joc a tuturor, veșnicul țap ispășitor, proasta clasei, genul ăla de om. Ar fi dat orice ca Ewen High să fi avut cabine de duș – și, prin urmare, private –, așa cum aveau liceele din Andover sau Boxford. Pentru că se holbau la ea. Atunci, la fel ca-ntotdeauna.

Dușurile s-au oprit unul câte unul. Pășind pe culoar, fiecare își scotea de pe cap casca pastelată, se ștergea, se dădea cu deodorant, apoi verifica repede ceasul de deasupra ușii; își încheia sutienul și își trăgea chiloții. Aerul era plin de abur; dacă jacuzziul din colțul încăperii s-ar fi oprit o clipă din bolborosit, ai fi zis că sunt într-o baie publică egipteană. Strigătele și mătăielile lor interacționau ca bilele de biliard sparte cu o lovitură fermă – se loveau unele de altele, ricoșând fără încetare în toate direcțiile.

– ...și Tommy a zis că moare când mă vede c-o port, și eu...

– ...mă duc cu soră-mea și cu bărbatǎ-sǎu, care se scobește în nas, da' și ea face la fel...

– ...vin de la școală, pac, duș, dup-aia...

– ...prea zgârcit, așa că eu și Cindy...

Domnișoara Desjardin, profesoara de sport cea zveltă, fără sâni, a deschis ușa și s-a uitat roată la ele.

– Ce-aștepți, Carrie? Judecata de Apoi? În cinci minute se sună, a zis și a bătut din palme cu subînțeleș.

Șortul cu care era îmbrăcată îți scotea ochii de alb ce era. Din el pornea o pereche de picioare fără rotunjimi, discret, dar foarte bine tonifiate. La gât purta un fluier de argint, câștigat în facultate la o competiție de tir cu arcul.

Fetele au chicotit. Carrie a ridicat privirea. Abia dacă reușea să țină ochii deschiși în aburul ăla fierbinte. Stropii de apă răpăiau din dușul ei cu încăpățănare.

– Hî?

Grotesc, răspunsul ei a sunat mai degrabă ca un orăcăit și le-a făcut pe fete să chicotească din nou. Sue Snell și-a smuls prosopul din cap ca un magician care-și flutură pelerina și a început să se pieptene la fel de precipitat. Domnișoara Desjardin s-a făcut că se stropșește la Carrie și a ieșit.

Carrie a închis robinetul. Stropii s-au stins într-un picurat gălgăit.

Abia când a ieșit din duș au văzut că i se prelinge sânge pe picior.

Extras din *Umbra a explodat. Fapte documentate și concluzii aferente cazului Carietta White*, de David R. Congress (Tulane University Press, 1981), p. 34:

Este greu de pus la îndoială faptul că au existat și alte episoade de telekinezie care au trecut neobservate în primii ani din viața tinerei White. Așa cum conchid White și Steams în lucrarea lor, *Telekinezia: reconsiderarea unor aptitudini cu totul ieșite din comun*, s-a întâmplat întocmai deoarece abilitatea de a mișca

obiecte cu puterea minții iese la iveală numai atunci când subiectul resimte o tulburare emoțională profundă. Așa este, aceste aptitudini cu totul ieșite din comun sunt foarte bine ascunse; altfel n-ar fi rămas în umbră timp de secole, ițindu-se când și când, precum vârful unui aisberg dintr-un ocean de șarlatanii.

Avem puține probe pe care putem să ne bazăm – și acelea culese din auzite –, dar chiar și așa sunt suficiente pentru a ne da seama de magnitudinea potențialului „TK” (de producere a telekineziei) pe care îl avea Carrie White. Tragedia este că ne-am dat seama de asta mult prea târziu...

– Ci-clu!

Prima care s-a sesizat a fost Chris Hargensen, iar șuieratul ei a izbit faianța, a reverberat, apoi a izbit-o din nou. Sue Snell a pufnit, simțind un amestec ciudat de ură, repulsie, exasperare și milă. Carrie stătea efectiv ca proasta și habar n-avea ce se petrece. Dumnezeuule, ai fi zis că niciodată n-a...

– CI-clu!

Începea să semene cu o scandare, cu o incantație. Cineva din spate (poate tot Hargensen, la cum răsuna vestiarul, Sue n-ar fi știut să zică precis) zbiera ca descreierata:

– Pune-i dopu’!

– CI-clu, CI-clu, CI-clu!

Carrie stătea ca momâia în mijlocul lor. De pe ea picura apă. Stătea ca o vită, deși era conștientă că de ea făceau mișto fetele (ca întotdeauna), și asta o jena, dar nu era ceva ieșit din comun.

Când primii stropi de sânge menstrual, închis la culoare, s-au lățit pe podea, Sue a urlat:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Carrie, ți-a venit ciclul! Du-te și te spală!

– Hî?

A aruncat în jur o privire bovină. Părul i se lipise de obraji ca și când ar fi fost o cască de protecție. Pe un umăr avea un ciorchine de coșuri. La șaisprezece ani, adâncă pecete a umilinței îi era deja întipărită în privire.

– Ea crede că-s pentru rujat! a tunat Ruth Grogan, încântată de descoperirea ei, după care a izbucnit în râs.

Sue și-a amintit ulterior remarca ei, și abia atunci a înțeles ce înseamnă; pe moment i s-a părut doar un comentariu stupid între atâtea altele. Era confuză. *Șaișpe ani? își zicea. Nu se poate să nu știe ce se petrece, trebuie...*

Alte picături de sânge. Carrie se uita la colegile ei cu gura căscată.

Helen Shyres s-a întors cu spatele și s-a făcut că vomită.

– Îți curge sânge! a urlat Sue furioasă la ea. Îți curge sânge, băi, cap pătrat!

Carrie s-a uitat în jos.

A țipat.

Țipătul ei a tăiat în două umezeala vestiarului.

De pieptul ei s-a izbit un tampon. A căzut la picioarele ei cu un pleoscăit. Materialul absorbant s-a pătat, o floare roșie care s-a mărit.

Curând, râsetele, până atunci dezgustate, încântate, oripilate, au părut că se intensifică și se transformă într-un behăit isteric, urât. Fetele au început să o bombardeze cu tampoane și șervețele, pe care le scoteau de prin genți sau direct din automatul stricat de pe perete. Zburau ca ninsoarea viscolită, iar scandarea nu mai înceta:

– Pune-i dopu', pune-i dopu', pune-i dopu'...

Sue, deși nu prea înțelegea ce face, arunca și ea cu tampoane și le ținea celorlalte isonul. În mintea ei se blocase un singur gând, care pâlpâia ca neonul. *Nu fac nimic rău, pe bune, nu e nimic nașpa* – așa pâlpâia, reconfortant, când Carrie a început să urle și să se tragă la o parte dând din mâini ca înecații.

Și, înțelegând că, gata, au avut loc fiziunea și explozia, fetele au încetat. Acesta este momentul în care, privind înapoi, unele au insistat că ele chiar au fost luate prin surprindere. Dar ce te faci cu toți anii aceia în care, de exemplu, în Tabăra Tineretului Creștin, toată lumea spunea: *băi, știu o poantă cu cearșaful, haide să i-o facem lui Carrie* sau, *băi, am găsit scrisoarea asta de dragoste, e de la Carrie pentru Flash Bobby Pickett,*

haide s-o copiem și s-o dăm la toată lumea; haide să-i ascundem chiloții pe undeva și să-i punem șarpele asta în pantof; s-o băgăm cu capul la fund încă o dată și încă o dată...? Deși îi ziceau *budincă* și *față de camion*, Carrie se încapățâna să meargă cu ele atunci când plecau pe undeva cu bicicletele; găfâia în urma lor și ajungea să pută întotdeauna a transpirație; dacă se ușura în vreo tufă de iederă otrăvitoare și făcea dermatită, ele aflau și ziceau la toată lumea (*scărpiniți, te mai mâncă-n cur?*). Sau ce te faci cu toate celelalte: când a adormit în sala de lectură și Billy Preston i-a pus unt de arahide în păr; ciupiturile, piedicile puse pe coridoarele școlii, cărțile șutate de pe pupitru, poza obscenă pe care i-au strecurat-o în geantă; Carrie îngenunchind la picnicul bisericii, stângace, ca să se roage și cusătura vechii sale fuste în carouri pârâind pe lângă fermoar de parcă ar fi tras un vânt; Carrie dând mereu pe lângă minge, chiar și la jocul în cerc, lovindu-se cu fața de podea și rupându-și un dinte, în clasa a X-a, la Dans modern; la volei, luând fileul în plin; purtând mereu ciorapi cu fire duse, care se duceau sau erau pe punctul de a se duce și bluze cu pete vizibile de transpirație la subraț; plus faza aia când Chris Hargensen a sunat-o după școală de la barul din oraș s-o întrebe dacă știa că *rahat de porc* se scrie C-A-R-R-I-E. Toate astea, una peste alta, până când masa critică a fost atinsă... Îndelung căutate, mizeria absolută, ultima piedică și ultima trântă – iată-le. Fisiune.

Se trăgea înapoi. Urletul ei în liniștea ce tocmai se instalase. Își acoperise fața cu brațele durdulii. De părul pubian i se agățase un tampon.

Fetele o priveau, cu o lucire solemnă în ochi.

Carrie s-a dus așa până ce s-a lipit cu spatele de unul din cei patru pereți despărțitori de la dușuri, unde s-a lăsat încet pe vine, gemând încet, neajutorată. Ochii i s-au dat peste cap, ca ai unui porc sacrificat pe loc.

– Cred că e prima dată când i-a venit, a zis Sue încet, cu o voce nesigură.

În secunda următoare, ușa s-a izbit de perete, iar domnișoara Desjardin a năvălit înăuntru să vadă ce era cu scandalul ăla.

Extras din *Umbra a explodat* (p. 41):

Atât psihologii, cât și autorii studiilor medicale care tratează acest subiect sunt de acord că debutul deosebit de tardiv și de traumatic al ciclului menstrual ar fi putut cauza, în ceea ce o privește pe Carrie White, declanșarea acestor aptitudini latente.

Pare aproape imposibil de crezut că, în anul 1979, Carrie încă nu avea habar despre ciclul menstrual al femeii; la fel de greu este și să concepem că mama ei nu a dus-o la un ginecolog să vadă de ce, la aproape șaptespreze ani, fiicei sale încă nu îi venise ciclul.

Dar faptele sunt incontestabile. Când Carrie White și-a dat seama că îi curge sânge din orificiul vaginal, nu avea nici cea mai vagă idee despre ce era vorba. Conceptul de menstruație îi era în întregime necunoscut.

Una dintre colegile ei care au supraviețuit, Ruth Grogan, povestește că, cu vreun an înainte de a avea loc evenimentele în cauză, a intrat în vestiarul fetelor la Ewen High School și a găsit-o pe Carrie ștergându-și rujul cu un tampon. Domnișoara Grogan a întrebat-o:

– Ce dracu' faci acolo?

Domnișoara White a răspuns:

– Nu fac bine?

Domnișoara Grogan a aprobat:

– A, ba da. Fă, că faci bine.

Ruth Grogan a povestit faza tuturor prietenelor ei (la un moment dat, i-a spus reporterului că i se păruse „cumva simpatcă”) și, chiar dacă s-a mai găsit câte cineva care nu știa și voia să o lumineze pe Carrie în legătură cu adevăratul mod de utilizare a tampoanelor, se pare că aceasta refuza explicația, crezând că-și bat joc de ea. Era o fațetă a vieții sale în legătură cu care devenise excesiv de precaută...

După ce clopoțelul a încetat să mai sune și fetele s-au dus la ore (multe dintre ele se strecuraseră oricum afară înainte ca profesoara să fi apucat să le noteze numele), domnișoara Desjardin a aplicat tratamentul standard în caz de istericale: i-a tras lui Carrie o pereche de palme peste față. N-ar fi recunoscut în veci satisfacția cu care a făcut-o și nici că ea însăși o considera un sac mare și plângăcios de osânză. Aflată în primul an de profesorat, încă se iluziona că toți copiii sunt buni.

Carrie a ridicat capul și a fixat-o cu o privire nătângă:

- D-d-domnișoară D-D-Des-D... a îngăimat, cu aceeași figură descompusă și năucă.

- Ridică-te! a zis domnișoara Desjardin cu răceală. Ridică-te și fă ce trebuie să faci!

- *Îmi curge sânge, mor!* a țipat Carrie panicată, punând o palmă însângărată pe cracul pantalonilor domnișoarei Desjardin, imaculați până atunci.

- Eu, ăăă... tu...

Profesoara s-a strâmbat, dezgustată, apoi a luat-o pe Carrie de o aripă și a întors-o, făcându-i vânt înainte.

- *Treci!*

Carrie s-a oprit între dușuri și peretele de care era prins automatul de tampoane și a rămas acolo, cocoșată, cu sânii și brațele atârându-i pe lângă corp. Așa, cu ochii lucindu-i în cap și privirea golită de expresie, ziceai că-i o maimuță.

- Acum, a zis domnișoara Desjardin printre dinți, amenințătoare, iei un tampon dintr-ălea... Nu, n-ai treabă cu fanta pentru fise, nu vezi că-i stricată...? Deci, iei unul... Ești culmea, da' ia azi tamponu' ăla! Parcă nu ți-a mai venit ciclul niciodată.

- Ciclul? a întrebat Carrie.

Scepticismul care i se citea pe chip era prea sincer, prea îngrozit și tâmp ca să poată fi ignorat sau pus la îndoială. În mintea lui Rita Desjardin încolțea o presimțire întunecată, teribilă. Era incredibil, așa ceva nu se putea întâmpla. Ei îi venise ciclul puțin după ce împlinise unsprezece ani; își aducea aminte că s-a repezit în capul scărilor, de unde a strigat încântată: *Hei, mami, sunt pe stop!*

– Carrie? a zis ea, apropiindu-se. Carrie?

Carrie s-a tras înapoi. În aceeași clipă, suportul de care stăteau agățate bâtele de softball s-a desprins și s-a lovit de podea cu un bufnet puternic, făcând bâtele să se împrăștie peste tot. Desjardin a sărit ca arsă.

– Carrie, e prima dată când îți vine ciclul? a întrebat-o ea, deși, odată formulată ideea, era clar că nu încapă loc de îndoială.

Sângele era închis la culoare și curgea nestăvilit. Carrie era mănjită pe ambele picioare, de parcă ar fi traversat un râu de sânge.

– Mă doare... burta, a gemut Carrie.

– Lasă că trece, a zis domnișoara Desjardin, cu un amestec de milă și jenă. Trebuie să... ăă, să oprești sângerarea. Trebuie să...

O lumină puternică s-a aprins în tavan, urmată de un răpăit ca de armă. Se arsesse un neon. Domnișoara Desjardin a țipat (să vezi tu dacă nu se dărâmă șandramaua). I-a trecut prin cap că era fix genul ăla de chestie care se petrecea atunci când Carrie trecea pe undeva și se nimerea să fie necăjită, de parcă fiecare pas pe care-l făcea era blestemat; dar n-a trecut o secundă că și-a uitat gândul. A luat un tampon din automatul stricat și l-a despachetat.

– Uite, a zis, așa se face!

Extras din *Umbra a explodat* (p. 54):

Margaret White a adus-o pe lume pe fiica ei, Carrie White, în data de 21 septembrie 1963, în circumstanțe care nu pot fi definite decât drept bizare. De fapt, acelaia care va studia cu atenție cazul lui Carrie White îi va lăsa o singură impresie clară, și anume că tocmai Carrie reprezintă factorul distinctiv al acestei familii ciudate – pentru că doar familiile ciudate se-ntâmplă să fie în centrul cazurilor intens mediatizate.

Așa cum am spus, Ralph White a murit în februarie 1963, când un stâlp de oțel a căzut peste el pe un șantier din Portland. Accident de muncă. Doamna White a rămas să locuiască singură în bungalow-ul lor din suburbia orașului Chamberlain.

Date fiind vederile religioase fundamentaliste, fanatice chiar, ale familiei, doamna White n-a avut pe nimeni alături în perioada sarcinii, și nici șapte luni mai târziu, când au apucat-o durerile facerii.

La 21 septembrie, în jurul orei 13:30, cei de pe Carlin Street au început să audă urlete dinspre bungalow-ul familiei White. Cu toate acestea, n-au alertat poliția decât după 18:00. Nu ne rămân decât două scenarii pentru a explica reacția lor întârziată, și niciunul nu e prea drăguț: fie vecinii doamnei White n-au vrut să aibă de-a face cu o eventuală anchetă a poliției, fie o antipatizau într-atât încât, pur și simplu, nu le-a păsat. Doamna Georgia McLaughlin, singura dintre cei trei locatari rămași în viață pe Carlin Street care a acceptat să stea de vorbă cu mine și care se afla acasă când s-au întâmplat toate acestea, a spus că nu a sunat la poliție pentru că s-a gândit că urletele aveau, probabil, de-a face cu „rostogolirile sfinte” religioase¹.

La 18:22, când a sosit echipajul de poliție, urletele se mai auzeau doar când și când. Doamna White a fost găsită la etajul imobilului, în patul ei. Ajuns la fața locului, ofițerul Thomas G. Mearton a crezut în primă fază că are de-a face cu un jaf armat. Patul era plin de sânge, iar pe podea se afla un cuțit de măcelărie. Abia apoi a văzut copilașul, înfășurat încă, parțial, în membrana placentei, sugând la sânul doamnei White, care se pare că tăiase singură cordonul ombilical, cu cuțitul.

Este aproape imposibil să ne imaginăm, darămite să dăm crezare, ipoteza conform căreia doamna Margaret White nu știa că este însărcinată, că nici măcar nu știa ce înseamnă cuvântul în sine. Recent, oameni de știință ca J.W. Bankson și

¹ *Holly rolling* (engl.), practică din anumite biserici metodiste, ai căror membri dansează, tremură sau fac tot felul de mișcări violente în timpul slujbelor pentru a-și manifesta fervoarea și a demonstra că se află sub influența Sfântului Duh, motiv pentru care sunt denumiți, în mod peiorativ, *holly rollers* (engl., „sfînții rostogoli”) sau *shouting methodists* (engl., „metodiștii urlători”) (n. tr.).

George Felding au propus o pistă mult mai rezonabilă; conceptul, legat irevocabil în mintea ei de „păcatul” împerecherii, fusese în întregime ecranat. Pur și simplu, refuzase să creadă că așa ceva i s-ar putea întâmpla.

Doar noi știm de existența a cel puțin trei scrisori, expediate unei prietene din Kenosha, Wisconsin, care dau de înțeles că doamna White credea, începând cu luna a cincea a sarcinii, că suferă de „un cancer al părților femeiești” și că nu v-a mai trece mult până când i se va alătura soțului ei în ceruri...

Cincisprezece minute mai târziu, când domnișoara Desjardin a însoțit-o pe Carrie sus, la cancelarie, norocul a făcut ca elevii să-și vadă de plictiseală în băncile lor, iar pe holuri să nu bântuie nimeni.

Carrie terminase și ea de țipat, dar nu dădea semne că ar înceta prea curând să plângă. Într-un sfârșit, Desjardin îi pusese ea însăși tamponul și o ștersese cu șervețele umede. Tot ea îi trăsese chiloții albi, simpli, de bumbac.

De două ori a încercat să-i explice realitatea banală a menstruației; de fiecare dată, Carrie s-a lovit cu palmele peste urechi, zbierrând fără încetare.

Domnul Morton, adjunctul directorului, a sărit din scaun când le-a văzut intrând. Billy deLois și Henry Trennant, care-și așteptau, așezați, săpuneala pentru că chiuliseră de la ora de franceză, s-au întors și s-au holbat la ele.

– Hai, intrați! a zis domnul Morton energic. Curaj! a adăugat el, fulgerându-i cu privirea pe cei doi, care nu-și mai puteau lua ochii de la urmele de sânge de pe șortul profesoarei. Voi la ce vă uitați? Ce-i așa de interesant?

– Sânge, a zis Henry, zâmbind tâmp, surprins.

– Două ore de detenție! a tunat Morton.

A clipit abia când, la rândul-i, a observat amprenta sângerie.

După ce a închis ușa în urma băieților, a început să scotocească în sertarul de sus al dulapului cu dosare după unul din acele formulare care se completau în caz că se rănea cineva la școală.

- Ești bine, măi... Ăă...?

- Carrie, l-a ajutat Desjardin. Carrie White.

Într-un final, domnul Morton a pus pe birou un formular. Pe el era o pată mare de cafea.

- Nu e nevoie de așa ceva, domnule Morton.

- S-a-ntâmpat la trambulină, nu? Abia ce... A! Nu-i nevoie?

- Nu. Dar cred că ar trebui s-o învoiți pe Carrie de la restul orelor. A avut parte de o pățanie destul de înfricoșătoare, a adăugat ea, comunicându-i din priviri ceva ce el n-a fost convins că a înțeles, dar nici n-a îndrăznit să ceară lămuriri.

- Da, sigur. Dacă ziceți, așa să fie. Bun.

Morton a mototolit formularul, l-a îndesat de unde l-a scos și, mormăind ceva, a închis sertarul peste degetul mare. Apoi, făcând o piruetă grațioasă, a deschis ușa, s-a uitat la Billy și Henry, și a strigat:

- Domnișoară Fish, ne faceți și nouă o adeverință de învoire, vă rog? Pentru Carrie Wright.

- White, a zis domnișoara Desjardin.

- White, s-a corectat Morton.

Pe Billy deLois l-a bușit râsul.

- O săptămână de detenție! a tunat Morton.

Sub unghia de la degetul mare i se forma o bășică cu sânge. Îl durea ca dracu'. Carrie plângea mai departe în legea ei, era de neconsolat.

Domnișoara Fish a venit cu adeverința de învoire, pe care Morton și-a scrijelit inițialele cu stiloul lui de argint, strâmbându-se de durere la atingerea degetului rănit.

- Vrei să te ducă acasă cineva, Cassie? a întrebat. Putem să-ți chemăm un taxi.

A dat din cap, nu voia. Atunci a observat adjunctul că sub nasul fetei se formase un clăbuc de mucus verde. Scârbit, a ridicat capul și unde a întâlnit privirea domnișoarei Desjardin.

- Sunt convinsă că o să fie în regulă, a zis ea. Carrie are de mers doar până pe Carlin Street. Aerul curat o să-i facă bine.